

hundra år sedan så målmedvetet förverkligades i Danmark, och som på ett så föredömligt sätt manifesterat sig i Er Junigrundlov. Vi finnar glädjas över den storartade samhälliga och ekonomiska utveckling, som ägt rum i Ert vackra land under den tid denna konstitution varit i kraft, och vi veta, att förutsättningen härför varit, att ett fritt, men om sitt ansvar medvetet folk själv kunnat bestämma om sin utveckling och sitt öde. Vi veta också, att utan den anda, som denna konstitution under årens lopp framkallat hos Danmarks folk, hade det icke under de nyss förflutna svåra åren kunnat kämpa mot tvånget utifrån med en hängivenhet, som väckt hela världens beundran.

I de hälsningar, som jag medför till Ert folk, inrymmes mera av tacksamhet än vad Danmarks kvinnor och män kanske äro medvetna om. Jag talar inte nu om den värdefulla hjälp Danmark under de senaste åren givit oss, utan jag vill speciellt tacka Danmark för två impulser, av vilka den ena hör till den andliga odlingens, den andra till det materiella livets område, och vilka båda betytt oerhört mycket för oss. Jag tänker då först på Finlands folkhögskolor, som bygga på den av Grundtvig lagda grunden och som till en väsentlig del kunna tillräkna sig förtjänsten av den erkänt höga nivå, som är utmärkande för folkbildningen på vår landsbygd och därigenom blivit en betydelsesfull faktor i vårt samhälle. Såsom den andra impulsen ville jag nämna det nya uppsving lantbruket i Finland undergått, ett uppsving, som inte hade varit möjligt utan de teoretiska insikter och den tro på framgång, Danmark på detta område givit oss. Vi glömma inte heller Danmarks oppoffrande, betydelsefulla hjälp i vår rättsskamp under tsartiden.

Jag känner en djup tacksamhet över att vi finnar beretts möjlighet att övervara denna nationella högtidsdag. Det är för oss och för hela världen ett tecken på att vi, oberoende av de olika öden våra folk genomgått, på grund av allt det som under århundraden knutit oss samman på det kulturella, ekonomiska och politiska området, äro förenade genom band av inbördes högaktning och sympati. Må Den Högste låta sin välsignelse vila över Danmarks framtida öden, välsignelse och fred.

Vicepræsidenten for det samlede alting, Finnur Jónsson, Island, oplæste følgende adresse:

Islands alting føler det som en stor hæder at kunne overbringe den danske rigsdag broderlige hilsener på 100 års dagen for den danske folkefrihed.

Med den grundlov, som Danmarks konge underskrev den 5. juni 1849, overtog rigsdagen ledelsen i forsvaret af de værdier, som de nordiske nationer fra Arilds tid har skattet mest, og i hundrede år har det været rigsdagens lykke og dens hæder at råde over personligheder, som af et oprigtigt sind og med fasthed har stået vagt om dem. Derfor kan hele det danske folk i dag mindes med glæde, at grundlovens ånd har overlevet de mangeartede ændringer af dens bogstav, og at de bestemmelser, der betryggede borgernes personlige sikkerhed og frimandsret, har modstået alle storme.

Retfærdsfølelsen og frihedsånden hos de mænd, der udformede den første grundlov, har visselig altid samlet Danmarks rigsdag til uforfærdet indsigt mod vold og tvang, således som det klare gav sig tilkende i de tunge krigens år; men dette sind har også forpligtet rigsdagen til højsindet anerkendelse af andres ret. Vi islændinge har ikke glemt, at den anerkendelse af Islands suverænitet, som indeholdes i forbundsloven af 1918, var et resultat af venskabelige drøftelser mellem Danmarks rigsdag og Islands alting. I broderlig fordragelighed, som meget vel kunne tjene verden som forbillede, bragtes gamle og ømtålige modsætninger til ophør, og der skabtes grundlag for gensidig tillid og varigt venskab mellem to frændefolk.

Møder os end et lyst skær fra den danske folkefriheds vårdage, må vi ikke derfor